

Česká poezie

Jakub Řehák
Past na Brigitu

Jakub Řehák

fra

Česká poezie

Jakub Řehák
Past na Brigitu

fra

Jakub Řehák (1978) vystudoval Vyšší odbornou školu filmovou ve Zlíně. Žije v Praze, pracuje jako redaktor webových stránek Městské knihovny. Básně, recenze a eseje publikoval nejčastěji v kulturním čtrnáctideníku A2, Kontextech, Respektu, Tvaru a Souvislostech. Je zastoupen v italské antologii nové české poezie *Rapporti di Errore* (2010) v překladech Antonia Parenteho a ve výběru Petra Krále. Spolu s Miloslavem Topinkou byl editorem antologie *Nejlepší české básně 2010*. Debutoval básnickou knihou *Světla mezi prkny* (2008), která byla v roce 2009 nominována na cenu Magnesia Litera a Cenu Jiřího Ortena.

Jakub Řehák
Past na Brigitu

Od téhož autora ve Fra
Světla mezi prkny, 2008

Jakub Řehák
Past na Brigitu

fra

Česká poezie
Jakub Řehák
Past na Brigitu

Redakce Petr Borkovec
Reprodukce na obálce František Matoušek,
Kindertherapie II, 2011
Jako eknihu vydalo roku 2014 Fra,
Šafaříkova 15, 12000 Praha 2,
fra@fra.cz, www.fra.cz
Elektronické vydání první

© Éditions Fra, 2012, 2014
Text © Jakub Řehák, 2012, 2014
Cover artwork © František Matoušek, 2011
Author photo © Radek Brousil, 2011
ISBN 978-80-87429-37-2
ISBN 978-80-7521-009-8 (Pdf)
ISBN 978-80-7521-010-4 (ePub)
ISBN 978-80-7521-011-1 (Mobi)

Obsah

Vyhynulá kniha	
Ur Brigita	11
Paví chvost	14
Černé kudy	15
Májová země	16
Prázdniny teprve začínají	17
Nádraží S.	19
Popis města	20
Vyhynulá kniha	22
Z Maxe Blechera	26
Pecny chleba	27
Tví chlupci	28
Dětství	29
Past na Brigitu	
Návrat	39
Mobilem vymačkal jsem dobrodružství	40
Skladiště	41
V jazyce Sevan	43
Pátrání	45
Ranní epos – Byt	47
Zóna – Zborovská	48
Černý med	50
Patronka černé vody	51
Past na Brigitu	52
Dny grémií	56
Yellow Umbrella Opens a Chaotic Season	
I. V Libni se narodilo světlo	59
II. Z raketového léta	63
III. Egretta nigra	66
IV. Příběh paprsku	70
V. Vyzvání na cestu	71
Epilog	77

Vyhynulá kniha

V dívce je veškerá podlost darebáka a gymnazisty.

Baudelaire

Ur Brigita

buď jak buď Brigito prý jíst a svlékat se z šatů
je to samé
sepnuté dlaně nad hlavou
pohyb krku udávající rytmus
ze strany na stranu:
asa-nisi-masa asa-nisi-masa
cvrček černý špendlík
schovaný dovnitř úst
do klopy saka

dveře za nimiž to je cítit pilinami
v rozích místnosti plechové kýble s pozdravy těla
Brigito i když se nám to nezdá
stojíme s rukama za hlavou
proti zvlněné vlhké omítce
držíce snad jen kůží čela kus papíru
na který psána bude noc
černoši drží v rukách saxofony či kvěry

Brigito

možná houba řekne nám
kde jsme se to octli
mokrý vyplula z tmy
nyní u lačky školní tabule
ještě s bledým popraškem křídý
výsměšně světélkuje
okolo nahrnutých lavic

výkřiky otvíraná dvířka s rozpadajícími se zámky
lačky zbytnělé sirky jejichž žluť čeřila
výsměšnou kouřovou clonu valící se po chodbách
zatímco byla slyšet hudba a chlapi v saku
s hubami černými od krémů na boty
svítili do nás vyleštěnými nástroji

Brigito milovat ne šoustat
a vědět znát slova
tvá koruna
černý žalud
na čele

bud' jak bud' žádná Lubjanka
či Bartolomějská nevoní pilinami jako cirkus
to jsi řekla a já do rytmu facek přitakával
s nateklýma očima
psací stroj na stole zaznamenal i několik zubů
co omylem vyrazila čísi nedbale napřažená pěst
strejc konající službu dozor na židli poklimbával

černá rtěnka na bílém papíru od klobásy třikrát
přežvýkaném

Brigito co určuje tato noc
zavalená sněhem?
pohlédl jsem ti do očí
hleděla na mne temná dřeva
přichází-li zima žebra topení
podobně jako žebra na těle
vydají do místnosti
nezanedbatelné množství tepla

Brigito ve chvíli kdy vstoupím
do tebe
budu cítit pach benzínu
jazyk pracuje ve tmě za nás oba
černé paže luk bílé paže hrazda
stisknutá ve snaze o výmyk pojed
budeme žít v noci
cvrček polknutý tvými ústy
klepe krovkami o má patra
během zimy vydáváš důvěrně známý zvuk letního
večera
zářivka na stropě nadouvá ústa pruhem světla
Nougé:
vzpomeň si že zatímco jsem se do tebe nořil
vjel jsem do tebe i svým prstem
a tvůj prst vjel do mne

v půlnočním panáku hořela politika
číhal jsem kolem tvých ramen
rozsvícených jak odjezdy aut

Paví chvost

Dům, po jehož stěně nikdo z nás
nepřešel rukou, jen kamarád
přehnul se přes plot a kov
dřel mu kůži břicha.

Odpoledne neslo vazký tuk
z příliš nalitých rynglí,
prach sypal se horkou ulicí,
z kyprého břicha zahrady
vstávaly k nohám rozevláté
stonky dutých trav.

Šplhali jsme po rozmotané
cívce vzhůru do prvního patra,
bosáž pražena vyschlým sluncem,
vzduch chutnal po kedlubnách.
Brigita čekala usazena v křesle,
na prstech lascivně trochu másla
z lemu vykasané sukně.

Pohyb dlaní po vystouplé krustě
brizolitu připomínal
pohyb rukou po loketní jamce,
po výztuži kolena.
Pod námi dál chvěl se paví chvost
ze železných trubek.

Černé kudy

nudíš se odpoledne mezi lavicemi
na učilišti plném zbytečných povelů
nedáš si říct a uprostřed hodin uhlí šití
a gymnastiky utíkáš do polí
dívat se na továrny
za městem
slunce polyká očazené zídky
vzduch sytí se močovým dechem
nádražní putyky
zbrojovka dýchá
dělníci svačí housky
u kašny ječí klaksony
cigareta nejlépe chutná v máji
ale ty po dlouhé době zas
roluješ punčochy ke kotníkům
leháš si nahá podél tras
rezivějících kolejí
teplo punčoch na studené ztvrdlé zemi
pohyb paží drhnoucí
o nevypranou kůži těla
kolem do klubka
stočené ztroskotané vlaky
klidní spáči
před branami poledne
co je to za zemi a kde se nachází
rozpálená jak nůžky
jak bledé nohy ze sukně
splývající
jen lehce pod zadek
už žádné úmluvy s vyhaslými okny
ze střech činžáků
padá jak plachta
černé kudy
kudy jít